

Legeskrekk

*Historier fra
virkeligheten*

Denne historien handler om hvordan Maria, en 85 år gammel dame med legeskrekk, har mottatt helsehjelp.

Jeg kom første gang i kontakt med Maria i 2002 da jeg ble akutt tilkalt i et hjemmebesøk.

Pårørende som «bestilte» besøket fortalte om en svært bestemt dame som i de siste 50 årene hadde hatt en svært legeskrekk: På grunn av dette hadde hun skjult og bortforklart alle plager for å unngå at familien skulle tilkalle lege. Det siste året hadde Maria blitt tynnere og mer ustødig og siste tid hadde hun vært sengeliggende mye av dagen. Familien hadde stelt henne da hun nektet kontakt med hjemmesykepleien. To til tre dager før hjemmebesøket hadde hun falt og klarte ikke å komme seg ut av senga uten hjelp. Dagen før besøket hadde hun sett personer i rommet som ikke var der, fortalt at hun hadde vært bortført og at tyver hadde tatt seg inn til henne. Pårørende mente at Maria var blitt psykisk syk og at hun trengte en innleggelse.

Maria tok imot meg avmålt, men høflig og forklarte seg greit i perioder, men innimellom kom lange detaljerte historier om tyver, bortføringer og innvik-

lede seremonier. Hun lot meg motvillig undersøke henne og sa tydelig ifra om at «ingenting feilte henne». Da jeg avslutningsvis sa

jeg ville anbefale en kortvarig innleggelse på sykehus,

nektet hun plent, sa at hun ikke aktet å bli med noen ambulanse dersom jeg tilkalte en.

Hun var «frisk» og ønsket ikke verken sykehus eller legebehandling. Jeg inngikk avtale med pårørende om at vi skulle ta kontakt med hjemmesykepleien. Maria gikk motvillig med på å ta en liten dose antipsykotika daglig.

Allerede få dager etter oppstart med antipsykotika var hun uten vrangforestillinger og tok godt imot hjemmesykepleien når de kom på sine daglige besøk. Ved hjelp av hjemmesykepleien fikk Maria tatt blodprøver. Etter en måned ble antipsykotika seponert uten at vrangforestillingene kom tilbake.

De neste årene ble jeg tilkalt i sykebesøk et par ganger i året samt hadde møter og telefonisk kontakt med hjemmesykepleien og pårørende. Maria hadde plager med en lett hjertesvikt, et par luftveisinfeksjoner og distorsjon av ankel med hevelse og smerter men nektet røntgenundersøkelse. Maria syntes å ha akseptert oss som hjelpere men nektet å flytte seg ut av hjemmet.

Under et sykebesøk i 2005 kom det fram at synet var blitt gradvis dårligere, og det ble klart at hun hadde en langtkommen grå stær. Etter en diskusjon med henne om dette sa hun at dersom hun kunne få komme direkte til sykehuset og få operert «stæren» i en og samme seanse kunne hun kanskje klare å møte på sykehuset. Jeg lovet å prøve å få sykehuset med på denne planen men sa samtidig at dette var utenfor sykehusets rutiner. Tilbake på kontoret skrev jeg en henvisning til øyenavdelingen med beskrivelse av pasienten ønske og begrunnelsen for denne.

Seks måneder etter henvisningen ringte pasienten selv til meg for første gang. Hun fortalte at hun hadde sendt sitt barnebarn ned til meg

med en orkidé. Hun var blitt operert for grå stær i begge øyne og kunne nå lese avisa og se TV uten problemer! Hun var svært fornøyd med livet og med å ha meg som fastlege!

Ved siste hjemmebesøk var hun i fin form og hadde ingen klager på helse som 85-åring!

Marte Walstad

ILLUSTRASJONSFOTOS: ANDRÉS RODRÍGUEZ